

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΤΕΚΙΔΗΣ

Η τυχερή μέρα του Γκούντερ Νόιμαν

Μυθιστόρημα περιπέτειας

ΚΕΔΡΟΣ

Χρήστος Ντεκίδης: *Η τυχερή μέρα του Γκούντερ Νόιμαν*

ISBN 978-960-04-5056-9

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Χρήστος Ντεκίδης, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

Ο Νταούντι ήταν έξυπνο παιδί, όλοι το έλεγαν. Η μητέρα του πρώτη απ' όλους, όταν του χάιδευε με λατρεία τα σγουρά του, μαύρα μαλλιά. Στα δεκατέσσερά του, με το πρώτο χνούδι του ανδρισμού να στεφανώνει το πάνω χέιλος του, ήταν ήδη ψηλότερος από αυτή τη μελαιψή, αδύνατη γυναίκα, που τον κοίταζε πάντα με περηφάνια. Ύστερα ήταν τα αδέρφια του, που τον άκουγαν σαν χαζά όταν τους εξηγούσε διάφορα πράγματα. Ακόμη και οι γεροντότεροι της φυλής το παραδέχονταν ότι ήταν έξυπνος, ειδικά όταν δεν μπορούσαν να απαντήσουν στις ερωτήσεις του. Μόνο ο πατέρας του τον απόπαιρνε συχνά και τον κατσάδιαζε, γιατί αντί να κάνει τη δουλειά που του ανέθετε όπως πρέπει, αυτός καθόταν και σκεφτόταν καινούργιους τρόπους, πιο τεμπέλικους.

Τώρα ο Νταούντι σκεφτόταν τη βροχή. Ο Αμπού, που όλοι ήξεραν ότι μπορεί να διαβάζει, έλεγε πως πέρα μακριά, πολύ μακριά, τόσο μακριά, που κανείς από τη φυλή δεν είχε πάει ποτέ, υπάρχει ένα μέρος που λέγεται θάλασσα και είναι φτιαγμένο από νερό. Υπάρχει τόσο πολύ νερό, που είναι περισσότερο κι από τη γη, η οποία είναι φτιαγμένη από χώμα, και σε αυτό το μέρος το νερό ανεβαίνει στον ουρανό, όπως ο ατμός από το νερό που βράζει κολλάει στο καπάκι της κατσαρόλας. Και ύστερα, έλεγε ο Αμπού, αυτό το νερό γίνεται σύννεφα και πέφτει στη γη. Βέβαια ο Αμπού συχνά έλεγε σαχλαμάρες, ειδικά όταν γινόταν καμιά γιορτή και κατέβαζε αρκετή μπίρα, αλλά τα περισσότερα ήταν σωστά και ακόμη και οι γεροντότεροι τον άκουγαν με προσοχή. Ποιος ξέρει, μπορεί να υπάρχει κι αυτό το μέρος, η θάλασσα, και να φτιάχνουν οι άνθρωποι μεγάλες βάρκες

για να ταξιδεύουν πάνω του πολλοί μαζί, όπως έλεγε ο Αμπού, αλλά πώς γίνεται να μπορούν να ζήσουν οι άνθρωποι πάνω σε νερό που βράζει και εξατμίζεται, αυτό δεν μπορούσε να το απαντήσει. Ύστερα ο ουρανός δεν είναι σαν το καπάκι της κατσαρόλας και δεν γίνεται το νερό να κολλάει στον ουρανό και να πέφτει στη γη.

Βέβαια ο Αμπού ήταν ο μόνος από τη φυλή που είχε πάει σχολείο όταν ήταν μικρός και φαινόταν να ξέρει πολλά πράγματα που οι υπόλοιποι της φυλής αγνοούσαν, οπότε μπορεί και να είχε δίκιο. Από την άλλη η οικογένεια του Αμπού δεν έχαιρε και μεγάλης εκτίμησης στη φυλή. Κάτι έλεγαν για έναν φόνο που είχε κάνει ο πατέρας του Αμπού, ο Χισέιν, τα παλιά χρόνια, κάτι για έναν γάμο με μια γυναίκα από τους Χαντάντ, που ήταν ο λόγος του φόνου και της εξορίας του Χισέιν. Όπως και να είχε, ο Αμπού μεγάλωσε μακριά από τη φυλή και όταν έπειτα από χρόνια ο πατέρας του επέστρεψε, τον έφερε μαζί του. Πλήρως βέβαια την γκορόγκα, τον φόρο αίματος, που του επέβαλε ο ντέρντε, ο πνευματικός ηγέτης της φυλής, αλλά ποτέ δεν ανέκτησε τα πλήρη δικαιώματα της οικογένειάς του. Τώρα ο γέρο Χισέιν ήταν χρόνια πεθαμένος, και ο γιος του μάθαινε στα παιδιά να διαβάζουν και να κάνουν πράξεις με τους αριθμούς, αλλά καμία οικογένεια δεν του έδινε ένα από τα κορίτσια της για νύφη. Άμα είσαι μισός Χαντάντ, είναι σαν να είσαι μισός σκύλος. Ο Νταούντι τον συμπαθούσε κάπως, γιατί όταν άρχισε να κάνει υπολογισμούς με τους αριθμούς χωρίς να χρησιμοποιεί τα δάχτυλά του, ο Αμπού έλεγε σε όλους ότι ο Νταούντι είναι πολύ έξυπνος και πρέπει να τον στείλουν στα νότια, για να πάει σχολείο. Από την άλλη δεν θα τον έκανε ποτέ φίλο, γιατί δεν μπορείς να περιμένεις και πολλά από κάποιον που το αίμα του είναι ανακατεμένο με αυτό των Χαντάντ. Οι Χαντάντ είναι φτιαγμένοι για να κάνουν τις βρώμικες δουλειές και να υπηρετούν τους Τούμπου, όχι για να ανακατεύουν το αίμα τους μ' αυτούς, ειδικά με τους Τούμπου της πατριάς Τέντα, που μπορεί να μην είναι οι περισσότεροι, αλλά είναι οι πιο αξιοσέβαστοι. Ο Νταούντι ήταν πολύ περήφανος που ανήκε στην φυλή των Τέντα, έστω κι

αν η οικογένειά του δεν ανήκε στους Τομαγκρά, που είναι η μόνη οικογένεια από την οποία μπορείς να γίνεις ντέρντε και να σε σέβονται όλοι.

Αυτά σκεφτόταν ο Νταούντι ξαπλωμένος μέσα στο μοναδικό δωμάτιο του σπιτιού του το βράδυ αυτής της ειδικής μέρας που ο ουρανός σκοτεινίασε νωρίς και η βροχή έπεσε άφθονη στα βουνά και στους ξερότοπους του βόρειου Τσαντ όπου ζούσε. Κουνήθηκε νωχελικά, μισοκοιμισμένος, για να βολευτεί καλύτερα δίπλα στα αδέρφια του, και τράβηξε την κουβέρτα, που εγωιστικά μέσα στον ύπνο του είχε πάρει προς το μέρος του ο αδελφός του ο Μουσάφα. Μέσα στο σκοτάδι της καλύβας οι υπόλοιποι της οικογένειάς του κοιμούνταν βαθιά. Τους αισθανόταν να αναδεδύονται στον ύπνο τους γύρω του, ζεστά σώματα, το ένα δίπλα στο άλλο, μέλη χαλαρωμένα και μάτια κλειστά. Κράτησε κι αυτός κλειστά τα δικά του και φαντάστηκε ότι τους έβλεπε από πάνω, σαν να βρισκόταν ψηλά, στο κέντρο της καλύβας, κοντά στο ταβάνι, σαν να ήταν σύννεφο κι αυτός, που κόλλησε κάτω από τα καλάμια και τα φύλλα φοινικιάς της σκεπής. Στα δεξιά ο πατέρας του και μετά η μάνα του με τη Σάμα, την αδελφή του, και τη Φεριντέ, τη μικρότερη, μόλις δύο χρονών, ανάμεσά τους. Στα αριστερά αυτός και τα τρία αδέρφια του, σε ένα ανακάτεμα από χέρια και πόδια, μπερδεμένα μεταξύ τους.

Έξω η βροχή μουρμούριζε μονότονα και δεν τον άφηνε ν' ακούει τις ανάσες τους, όπως γινόταν άλλα βράδια. Ο ήχος τον νανούριζε, αλλά δεν κοιμόταν ακόμα, μόνο απολάμβανε την αίσθηση του υγρού αέρα, που έμπαινε από τις χαραμάδες της πόρτας και σερνόταν πάνω στο χωμάτινο πάτωμα. Γύρω από την καλύβα είχαν βάλει ό,τι δοχείο υπήρχε διαθέσιμο για να μαζέψει το νερό που έπεφτε από την καλαμμένα στέγη.

Το νερό είναι πολύτιμο στο βόρειο Τσαντ. Στο άνυδρο αυτό μέρος το νερό σπάνια πέφτει από τον ουρανό. Το βρίσκεις μόνο σε βαθιά πηγάδια και σε μικρές λιμνούλες, κρυμμένες στα φαράγγια της οροσειράς που δεν τα βλέπει ο ήλιος. Όλο τον χρόνο σπάνια βλέπεις

κανένα σύννεφο στον ουρανό. Στο μέρος όπου ήταν εγκαταστημένη η οικογένεια του Νταούντι το κοντινότερο πηγάδι απείχε δύο ώρες δρόμο με τα πόδια. Βόρεια από την καλύβα τους ήταν η οροσειρά Τιμπέστι και πίσω από αυτή η απέραντη Σαχάρα. Όποτε φυσάει βόρειος άνεμος, η έρημος πηδάει πάνω από τα βουνά, για να καταπειεί με την άμμο της την αραιή βλάστηση και να διώξει τους βοσκούς, σαν την οικογένεια του Νταούντι, πιο νότια.

Αυτή τη φορά όμως ήταν διαφορετικά. Νωρίς το απόγευμα σηκώθηκε ένας αέρας βαρύς και ζεστός από τα νότια και άσπρα σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται στις κορυφές των βουνών. Μέχρι το ηλιοβασίλεμα πάνω από τα κεφάλια τους είχαν μαζευτεί σκούροι όγκοι, που σκαμπανέβαζαν στα ύψη σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο. Ο ουρανός σκοτεινίασε και το φως λιγόστεψε. Και μετά άρχισε ο χορός των κεραυνών. Ασημένιες μαχαιριές έσκιζαν τα σύννεφα. Οι αστραπές φώτιζαν τα σκοτάδια με εκείνο το περίεργο γαλάζιο τους φως. Το τριζοβόλημα του στατικού ηλεκτρισμού πολύ γρήγορα έγινε μια συναυλία μπουμπουνητών, που τράνταζαν τον αέρα. Τα φαράγγια στα βουνά έπαιρναν τον ήχο και τον δυνάμωναν, αφήνοντάς τον μετά να ξεχυθεί στην ανοιχτωσιά με τόση ένταση, που νόμιζες ότι γκρεμίζονται τα βράχια.

Ο Νταούντι και τα αδέρφια του, απορροφημένοι από αυτό το σπάνιο θέαμα, ούτε που πρόσεξαν ότι ο ήλιος είχε χαθεί. Όταν άρχισε η βροχή, ο συνήθως αμιλητος και αυστηρός πατέρας τους τους έβγαλε έξω και τους άφησε να παίξουν μισόγυμνοι στη βροχή και να απολαύσουν την αίσθηση του νερού πάνω τους. Ο Νταούντι είχε μπει μέσα σε νερόλακκους μερικές φορές, όταν πήγαινε τα κοπάδια για βοσκή στα φαράγγια των βουνών, και ήξερε την αίσθηση του νερού γύρω από το σώμα του, αλλά τα μικρότερα αδέρφια του δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τόσο νερό μαζεμένο και τσίριζαν από χαρά. Μέσα σε λίγη ώρα, με μια ευθυμία που ήταν μεταδοτική, κυλιούνταν όλοι στις λάσπες και πιτσιλούσαν ο ένας τον άλλο, με τα σκυλιά να χοροπηδάνε και να γαβγίζουν γύρω τους.

Η μάνα τους χρειάστηκε να τους τραβολογήσει για να μπουν στην καλύβα. Τους είχε φτιάξει μιλέτ, ένα κουρκούτι από αλεύρι κεχριού βρασμένο με γάλα από τις κατοίκες, στο οποίο είχε προσθέσει και λίγους χουρμάδες. Πάνω σε ένα επίπεδο κομμάτι σίδερου, που ζέσταινε πάνω στη φωτιά, είχε ψήσει και λεπτές πίτες από το ίδιο αλεύρι. Μαζεύτηκαν όλοι μέσα βρεγμένοι ως το κόκαλο, και η μάνα τους βάλθηκε να τους σκουπίσει με ένα κομμάτι ύφασμα πριν καθίσουν στο χωμάτινο δάπεδο γύρω από το φαγητό. Περίμεναν τον πατέρα να πάρει την πρώτη μπουκιά μέσα από τη γαβάθα και μετά όρμησαν όλοι να βουτήξουν το κομμάτι πίτας που είχαν στον ζεστό χυλό. Έτρωγαν με τα χέρια από ένα κοινό πιάτο, όπως πάντα, μόνο που σήμερα, επειδή έξω είχε νυχτώσει, η μητέρα τους είχε ανάψει τη λάμπα πετρελαίου που ήταν στερεωμένη στον τοίχο, και το φως της έκανε τις σκιές να χορεύουν στους πλίνθινους τοίχους.

Τώρα η βροχή ξεθύμαινε σιγά σιγά και όλοι κοιμούνταν στη ζέστη και στην ασφάλεια του σπιτιού τους. Τα σκυλιά είχαν από ώρα βρει στεγνές κρυψώνες για να κουλουριαστούν και τα νευρικά πήγαινε έλα τους δεν ακούγονταν έξω από την πόρτα.

Ο Νταούντι ήταν ο μεγαλύτερος από τα παιδιά της οικογένειάς του, σχεδόν άντρας πια στα δεκατέσσερά του. Ήξερε περισσότερα από τα μικρότερα αδέρφια του και ο πατέρας του, με κάποια σχετική γκρίνια, τον εμπιστευόταν πλέον τόσο, που τον άφηνε να πηγαίνει μόνος του για βοσκή κάποιες από τις κατοίκες τους. Πριν από λίγο καιρό μάλιστα τον άφησε να πάει και στα μακρινά βοσκοτόπια και να γυρίσει σπίτι έπειτα από μερικές διανυκτερεύσεις στο βουνό. Παλιά αυτό ο Νταούντι το έκανε μόνο με τον πατέρα του, που του έδειχνε τα σημάδια για να βρίσκει τον δρόμο του και του μάθαινε πού έχει την πιο καλή βλάστηση για τα ζώα. Τώρα ο πατέρας του τον άφηνε μόνο του και έπαιρνε τον επόμενο, τον Μουσάφα, μαζί του, για να μαθαίνει και σ' αυτόν.

Καλύτερα έτσι, γιατί γλίτωνε τα συχνά ξεσπάσματα του πατέρα του, που παντού έβλεπε λάθη. Ο πατέρας του είχε μια μακριά βέργα

για να κουμαντάρει το κοπάδι και όταν θύμωνε, δεν έκανε διάκριση μεταξύ ζώων και παιδιών. Οι ξυλιές έπεφταν αδιάκριτα και αλύπητα σε όλους. Ήταν πεισματάρης άνθρωπος και δεν άλλαζε γνώμη. Έκανε τις δουλειές του όπως είχε μάθει, με τον παλιό τρόπο, ίδια και απaráλλαχτα κάθε μέρα, και επέμενε τα πράγματα να γίνονται όπως αυτός ήθελε. Όσες φορές ο Νταούντι τόλμησε να κάνει του κεφαλιού του, η βέργα ερχόταν σφυρίζοντας να πέσει στην πλάτη ή στις γάμπες του. Έπειτα από αρκετά ξυλοφορτώματα είχε μάθει να κρατάει το στόμα του κλειστό και να κάνει ό,τι του έλεγε ο πατέρας του. Σιγά σιγά άρχισε να τον αποφεύγει και να του μιλάει μόνο όσο ήταν απαραίτητο.

Με τη μητέρα του όμως ήταν αλλιώς. Αυτή πάντα τον άκουγε προσεκτικά όταν της μιλούσε και του έλεγε ότι είναι πολύ έξυπνος, το πιο έξυπνο από όλα τα παιδιά της. Αυτή ήταν που τον παρηγορούσε με σιγανή φωνή και ωραία λόγια όταν οι ξυλιές από τον πατέρα του ήταν πολλές, αυτή τον έπαιρνε στην αγκαλιά της όταν τα δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια του. Τα χέρια της, σκληρά σαν τα ξερά κλαδιά από τις πολλές δουλειές, γίνονταν μαλακά και απαλά όταν του χάιδευε το πρόσωπο και τον περιποιόταν. Μερικές φορές, για να τον σώσει, είχε φάει αυτή το ξύλο από τον πατέρα του, όμως ποτέ δεν παραπονέθηκε, ούτε του το ανέφερε.

Αλλά ο Νταούντι το ήξερε ότι την είχε πονέσει, ήταν ο πιο έξυπνος και το ήξερε κι αυτό, όπως και πολλά άλλα.

Να, τώρα για παράδειγμα ήξερε ότι στα φαράγγια με τόση βροχή θα φύτρωνε γλυκό και τραγανό χόρτο για τις κατοίκες. Ακόμη κι όταν το νερό θα χανόταν κάτω από τη γη, τα δέντρα θα έβγαζαν για αρκετό καιρό καινούργια φύλλα και κλαδιά, κι αυτό ήταν καλό, γιατί οι κατοίκες θα πάχαιναν και όταν θα πέρναγε ο έμπορος για να αγοράσει ζώα, θα πλήρωνε σε καλή τιμή. Κι αυτό το ήξερε ο Νταούντι. Θα τους έδινε χρήματα και θα τους άφηνε να διαλέξουν όμορφα πράγματα μέσα από το φορτηγό του, που ήταν γεμάτο θησαυρούς. Σανδάλια και ρούχα, πλαστικές λεκάνες και διάφορα δοχεία, τσεκούρια,

εργαλεία, πολύχρωμα υφάσματα και μαλακές κουβέρτες. Τσουβάλια με αλεσμένο κεχρί και καλαμπόκι, πακέτα με τσάι και ζάχαρη. Μερικές φορές είχε και περίεργα φαγητά, τυλιγμένα μέσα σε πολύχρωμα χαρτιά με αστείες εικόνες πάνω.

Ο Νταούντι θυμόταν που η μάνα του είχε πάρει κρυφά ένα γλυκό την προηγούμενη φορά που ο έμπορος είχε περάσει και τους το μοίρασε χωρίς να το καταλάβει ο πατέρας του. Ήταν σαν κόκκινο γυαλί και η μητέρα του το έσπασε και τους μοίρασε μικρά κομματάκια. Στην αρχή δεν ήθελε να το βάλει στο στόμα του, έμοιαζε κοφτερό και ήταν σκληρό. Η μητέρα του έδωσε πρώτα σ' αυτόν να δοκιμάσει και τον διαβεβαίωσε ότι είναι καλό. Μπροστά στα μικρά δεν ήταν δυνατόν να δείξει ότι φοβάται και δεν τολμάει. Πήρε ένα κομμάτι και το έβαλε στο στόμα του προσεκτικά, για να μην κοπεί. Ποτέ δεν θα το πίστευε ότι ένα τόσο μικρό κομμάτι μπορούσε να είναι τόσο γλυκό. Είχε μια παράξενη μυρωδιά, που την καταλάβαινες στην ανάσα σου, και έμενε για πολλή ώρα αφού το γλυκό είχε λιώσει. Δεν έμοιαζε ούτε με τους χουρμάδες ούτε με τίποτα από όσα είχε δοκιμάσει μέχρι τώρα. Ακόμη και έπειτα από τόσο καιρό, όποτε το θυμόταν, το στόμα του γέμιζε σάλιο.

Η άφιξη του φορτηγού ήταν πάντα σημαντικό γεγονός. Για να πας στο μέρος που ζούσε η κοντινότερη οικογένεια, έπρεπε να περπατάς από το πρωί έως λίγο πριν από το μεσημέρι προς τα κει που ανατέλλει ο ήλιος, και δεν ήταν κάτι που θα έκανες αν δεν υπήρχε πραγματικά ανάγκη. Όταν όμως έρχονται στο σπίτι σου να σε δουν και δεν χρειάζεται να κάνεις τόσο κόπο για να πας εσύ, τότε κάπου το πράγμα αλλάζει. Ο ερχομός του Ιμπραήμ με το φορτηγό έσπασε τη μοναχικότητά τους και άλλαξε την καθημερινή ρουτίνα. Στον Νταούντι πάντα άρεσαν οι άλλοι άνθρωποι και τα πράγματα που δεν ήξερε. Παρότι ο πατέρας του δεν τον άφηνε να πάει πουθενά αλλού εκτός από την περιοχή που του είχε δείξει, αυτός πάντα ξεστράτιζε και εξερευνούσε νέα μέρη. Όσες φορές συναντούσαν άλλους βοσκούς στα βουνά, ο Νταούντι, αντίθετα με τον πατέρα του, δεν

τους απέφευγε, αλλά κουβέντιαζε μαζί τους και μάθαινε καινούργια πράγματα, που τα σκεφτόταν τις ατέλειωτες ώρες όταν έβουσκε το κοπάδι ολομόναχος.

Αλλά τις καλύτερες ιστορίες τις έλεγε ο Ιμπραήμ, ο οδηγός του φορτηγού. Αυτός ήταν ταξιδεμένος, έβλεπε πολλά μέρη και ήξερε πράγματα που δεν τα ήξεραν ούτε οι γέροι της περιοχής. Όποτε ερχόταν, του έλεγε πράγματα για τις μεγάλες πόλεις στον Νότο με τους πολλούς ανθρώπους και το φως που φώτιζε το βράδυ τα σπίτια των πλουσίων. Αυτά τα μέρη είχαν πάρα πολλούς ανθρώπους, που ζούσαν μαζεμένοι σε σπίτια πολύ κοντά το ένα στο άλλο και ήταν τόσο πολλά, που δεν μπορούσες να τα μετρήσεις, και μερικά ήταν πολύ μεγάλα και τα έλεγαν αποθήκες, και ήταν πιο μεγάλα και από τις σπηλιές στο φαράγγι του Ουάντι Σαλούρ, εκεί που καμιά φορά έβλεπες άγριες καμήλες από μακριά. Αυτές οι αποθήκες ήταν γεμάτες με όλα τα αγαθά του κόσμου.

Ο Ιμπραήμ, μάλιστα, αυτός ήταν πιο έξυπνος από τον Νταούντι. Ήξερε και να οδηγεί το φορτηγό του, που ήταν πιο μεγάλο από το σπίτι τους, και μια φορά που τον άφησε να μπει μέσα, είδε ότι ήταν γεμάτο φωτάκια και διακόπτες και παράξενα σίδερα για να το οδηγήεις, και αναπνευστικά καθίσματα, σκεπασμένα με ωραία στρωσίδια, πιο μαλακά ακόμη κι από αυτά που άπλωνε η μητέρα του για να κοιμηθούν. Θα πρέπει κανείς να είναι πολύ έξυπνος για να ξέρει όλους αυτούς τους διακόπτες και να οδηγεί μόνος του το φορτηγό.

Ούτε τον Ιμπραήμ συμπαθούσε ο πατέρας του και έλεγε ότι είναι κλέφτης και ψεύτης. Ο Νταούντι όμως ήξερε ότι για να έχει φορτηγό ο Ιμπραήμ, πρέπει να είναι πολύ πλούσιος και ο πατέρας του ζήλευε που δεν είχε ένα ίδιο, γιατί το φορτηγό ήταν πολύ όμορφο. Βαμμένο με πράσινα, κόκκινα, κίτρινα και μπλε χρώματα, φαινόταν από πολύ μακριά όταν ερχόταν προς το σπίτι τους. Σήκωνε τόση σκόνη, που το κοπάδι τους και πέντε φορές μεγαλύτερο να ήταν, πάλι δεν θα μπορούσε να το συναγωνιστεί. Όταν πλησίαζε, πατούσε την κόρνα, που έκανε διάφορους ήχους, σαν μουσική. Αυτό ξεσήκωνε τα σκυλιά,

που απαντούσαν με μανιασμένα γαβγίσματα, ενώ οι γάιδарοι έτρεχαν τρομαγμένοι πάνω κάτω στο μαντρί τους. Είχε και φώτα, πολλά φώτα – δύο σειρές μεγάλα, που έβγαζαν άσπρο φως – η μία πάνω από κει που καθόταν για να οδηγήσει και άλλη μία μπροστά από τη μηχανή – και πολλά μικρότερα, χρωματιστά, στα πλάγια. Μια φορά που έφυγε αφού σκοτεινίασε, ο Νταούντι έτρεξε και ανέβηκε σε ένα ύψωμα κοντά στο σπίτι και έμεινε εκεί πολλή ώρα παρακολουθώντας αυτή τη λίμνη από φως να ξεμακραίνει πέρα στον ορίζοντα.

Ο Νταούντι τα θυμόταν όλα αυτά, όπως και κάθε λεπτομέρεια από τα διάφορα φυλαχτά που ήταν ζωγραφισμένα σε κάθε επιφάνεια για να προστατεύουν από το κακό μάτι και τα πνεύματα τα οποία φέρνουν ατυχία, μέχρι την περίεργη μυρωδιά που άφηναν οι καπνοί οι οποίοι έβγαιναν από έναν σωλήνα στο πίσω μέρος του φορτηγού. Εκείνα που δεν καταλάβαινε ήταν κάτι ζωγραφίες που ο Ιμπραήμ έλεγε ότι ήταν γράμματα. Δεν έμοιαζαν με αυτά που τους μάθαινε ο Αμπού, και ο Ιμπραήμ έλεγε ότι αυτό συμβαίνει γιατί ανήκουν σε άλλη γλώσσα. Μάλιστα κοκορευόταν ότι μπορούσε να τα διαβάσει, γιατί ξέρει πολλές γλώσσες. Μπορεί ο Αμπού να ήξερε πράγματι να διαβάζει ξένες γλώσσες, αλλά για τον οδηγό ούτε ο Νταούντι το πίστευε, γιατί κάθε φορά που τον έβαζαν να τους πει τι σημαίνουν, δεν απαντούσε το ίδιο. Ίσως τελικά να είχε δίκιο ο πατέρας του που έλεγε ότι είναι ψεύτης.

Ψεύτης ξεψεύτης πάντως, είχε ανάμεσα στα πράγματα που ήταν για πούλημα ένα πολύ ωραίο μαχαίρι. Μέσα σε μια μαύρη θήκη, με ασημένια καρφιά στις άκρες και ένα λουράκι που κούμπωνε για να κρατάει σταθερή την πολύχρωμη λαβή. Τις δύο τελευταίες φορές που είχε έρθει το φορτηγό, ο Νταούντι περιεργαζόταν το μαχαίρι θαυμάζοντας την αστραφτερή λάμα του και δοκιμάζοντας την κοφτερή λεπίδα του. Παίχνε το ζύγισμα και τις όμορφες γραμμές του περισσότερο κι από τον Ιμπραήμ. Και τις δύο ο πατέρας του το πήρε από τα χέρια του και το πέταξε πίσω, ανάμεσα στα άλλα εργαλεία. Ο Νταούντι το ήθελε αυτό το μαχαίρι, ήταν αρκετά μεγάλος πια

και δούλευε αρκετά για να του αξίζει ένα τέτοιο ωραίο μαχαίρι. Θα φαινόταν πολύ όμορφα πάνω του, δεμένο στη μέση του, και όταν θα συναντούσε κανένα από τα άλλα παιδιά στα βοσκοτόπια, θα το έβγαζε αργά και αδιάφορα από τη θήκη του για να κόψει δήθεν κάτι. Κανείς δεν θα είχε τόσο ωραίο μαχαίρι σαν αυτόν.

Μια μαλακή κλοτσιά, περισσότερο σπρώξιμο παρά χτύπημα, στο πόδι τον έβγαλε από την ονειροπόλησή του. Είχε κοιμηθεί; Άνοιξε τα μάτια και είδε τον πατέρα του όρθιο από πάνω του. Πώς δεν τον άκουσε; Πότε σηκώθηκε;

«Σήκω», του είπε «πρέπει να δούμε τα ζώα».

Χωρίς να περιμένει απάντηση, κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Μισοξαλισμένος ακόμα ο Νταούντι σηκώθηκε και τον ακολούθησε. Φόρεσε τα σανδάλια του δίπλα στην πόρτα και βγήκε έξω. Η βροχή είχε σταματήσει, αφήνοντας το έδαφος υγρό και μαλακό. Ο αέρας μύριζε βρεγμένο χώμα. Ψηλά από πάνω τους ο ουρανός ήταν γεμάτος μπαλώματα και σκιές, που άλλαζαν συνέχεια θέση. Από τα κενά ξεπρόβαλλαν τα αστέρια και ένα δειλό φεγγάρι, που είχε μείνει λιγότερο από το μισό. Στο έδαφος εδώ κι εκεί μικρές λιμνούλες γυάλιζαν ασημένιες, σαν τα κομμάτια εκείνου του καθρέφτη που είχαν παλιά κρεμασμένο στον τοίχο και έσπασε. Ο πατέρας του είχε ήδη φτάσει στο μαντρί. Βιάστηκε να τον προλάβει. Στάθηκε κοντά του, κι εκείνος αμίλητος έδειξε μερικά ξερόκλαδα από τον φράχτη που είχαν μετακινηθεί από τον αέρα και το νερό. Χώρισαν και ο καθένας από τη μεριά του άρχισε να διορθώνει ό,τι έβλεπε, ύστερα ο πατέρας του πήγε και έφερε στεγνά χόρτα, από αυτά που είχε η μητέρα του για να ανάβει τη φωτιά, του έδωσε τα μισά και πλησίασαν τα γαϊδούρια, που ήταν δεμένα κάτω από ένα δέντρο. Τα τρία ζώα είχαν υπομονετικά κατεβασμένα τα κεφάλια τους και ήταν μούσκεμα. Άρχισαν να σκουπίζουν το βρεγμένο τρίχωμά τους με τα χόρτα για να τα στεγνώσουν.

«Πάντα να φροντίζεις τα γαϊδούρια να είναι στεγνά», είπε ο πατέρας του την ώρα που σκούπιζε με δυνατές κινήσεις τα πλευρά ενός

ζώου. «Οι κατοίκες δεν πειράζει και να μείνουν βρεγμένες, αντέχουν. Αλλά τα γαϊδούρια είναι πιο ευαίσθητα και τα χρειαζόμαστε».

«Εντάξει», του απάντησε προσηλωμένος στα καπούλια του ζώου.

«Να αρχίζεις το σκούπισμα από τη ράχη και το κεφάλι του ζώου και να προσέχεις αυτά τα σημεία μαζί με τα πλευρά περισσότερο. Από δω ξεκινάνε όλες οι αρρώστιές τους».

«Εντάξει», απάντησε πάλι χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

«Άκου», του είπε σταματώντας το τρίψιμο.

Ο Νταούντι σταμάτησε υπάκουα. Μέσα στη ησυχία της νύχτας κάτι ήταν διαφορετικό. Έστησε αυτί προσπαθώντας να ακούσει. Μακριά, από τη μεριά των βουνών στα βόρεια, άκουσε ένα αμυδρό βουητό. Δεν ήταν όπως αυτό του αέρα.

Αυτός ο ήχος ήταν πιο βαρύς, σαν να έτρεχαν πολλά ζώα μαζί. Έστρεψε το κεφάλι προς τον πατέρα του. Δεν μπορεί να ήταν ζώα, δεν ακουγόταν ποδοβολητό. Έμοιαζε περισσότερο με υπόκωφο μούγκρισμα, πιο πολύ το ένιωθες από τη δόνηση στο έδαφος παρά με τα αυτιά σου.

«Τι είναι;» ρώτησε απορημένος.

«Τα βουνά διώχνουν όσο νερό δεν πρόλαβαν να πιουν», του απάντησε «Όλες οι ρεματιές θα γεμίσουν νερό. Σε μερικές το νερό έρχεται γρήγορα, σε άλλες μπορεί να έρθει αύριο ή και μεθαύριο. Κατεβαίνει με φόρα και είναι γεμάτο πέτρες και χώμα. Αν τύχει και βρεθείς σε κανένα στενό, θα σε παρασούρει και θα σε σκοτώσει κι εσένα και τα ζώα».

«Ε, καλά, θα το καταλάβω και θ' ανεβάσω τα ζώα στις πλαγιές».

«Όχι, δεν θα το καταλάβεις, αλλά και να το καταλάβεις, δεν θα προλάβεις ν' ανέβεις στις πλαγιές. Αύριο θα τα βοσκήσεις στο ίδιο μέρος, εκεί που προσγειώνονται τα αεροπλάνα. Δεν θα πας κοντά στα ρέματα».

Ο Νταούντι μουρμούρισε μια μασημένη κατάφαση. Έβλεπε τον καθγά να έρχεται και δεν ήθελε να πάει για ύπνο δαρμένος. Σιγά μην είχε τόσο νερό για να σκοτώσει ανθρώπους και ζώα. Ο πατέρας του

παραλογιζόταν. Ποτέ δεν άκουσε για ανθρώπους που πεθαίνουν από το πολύ νερό.

«Και να προσέχεις τα φίδια. Οι φωλιές τους θα έχουν γεμίσει νερό και αύριο θα έχουν βγει όλα έξω. Όπου έχει πέτρες, θα σκαρφαλώνουν για να μαζέψουν ζέστη. Θα είναι πολύ εκνευρισμένα και θα τοιμπάνε. Να προσέχεις και να προσέχεις και το κοπάδι. Δεν μου περισσεύουν ζώα, ούτε έχω παιδιά για χάσιμο».

Έκπληκτος ο Νταούντι από αυτή την έκρηξη πολυλογίας του πατέρα του, γονάτισε να σκουπίσει τα πόδια του ζώου και να τελειώνει. Ο ύπνος τού είχε φύγει, αλλά βαριόταν και ήθελε να πάει να ξαπλώσει στο σπίτι τους. Ο πατέρας του είχε τελειώσει με το πρώτο ζώο και είχε στραφεί ήδη στον τρίτο γαίδαρο που είχαν, και ο Νταούντι υπολόγιζε ότι αν καθυστερούσε λίγο ακόμα με τον δικό του, δεν θα χρειαζόταν να τον βοηθήσει. Απροειδοποίητα ένας εκκωφαντικός κρότος έσκισε τη νύχτα και ταρακούνησε το έδαφος από κάτω τους. Αισθάνθηκε το τράνταγμα του ήχου στο σώμα του, όπως όταν σε χτυπάει κάποιος στο στήθος με την παλάμη ανοιχτή. Τα γαϊδούρια τινάχτηκαν τρομαγμένα και προσπάθησαν να φύγουν, αλλά τα στάματησαν τα σκοινιά με τα οποία ήταν δεμένα. Βελάσματα και σούρσιμο ποδιών ακούστηκαν από το μαντρί. Τα σκυλιά, με μια μικρή καθυστέρηση, βγήκαν από τις κρυψώνες τους κι άρχισαν να γαβγίζουν ξαφνιασμένα.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε παραξευμεμένος.

«Κανένας κεραυνός», απάντησε ο πατέρας του.

«Μα δεν βρέχει και δεν έχει αστραπές», απόρησε.

«Έ, καμιά φορά δεν χρειάζεται να αστράψει για να πέσει κεραυνός. Τελείωνε τώρα κι έλα να κάνεις την αριστερή μεριά του ζώου. Άντε για να κοιμηθούμε και λίγο. Τελείωνε».

Υποταγμένος στη μοίρα του ο Νταούντι σηκώθηκε και πήγε δίπλα στο ζώο, που το χάιδευε στο κεφάλι ο πατέρας του για να το καθησυχάσει. Τελείωσε γρήγορα και τον κοίταξε ερωτηματικά, αυτός του έγνεψε με μια κίνηση του κεφαλιού να πάει μέσα. Σέρνοντας τα

βήματά του προχώρησε προς την καλύβα. Μέσα του ακόμα αναρωτιόταν πώς και τον έπιασε τέτοια πολυλογία τον πατέρα του, άσε που τον άκουσε να λέει ότι δεν έχει παιδιά για χάσιμο. Αυτό κι αν ήταν περίεργο. Τον πατέρα του ποτέ δεν τον ενδιέφεραν τα παιδιά. Όλη του η φροντίδα πήγαινε στα ζώα. Ο Νταούντι δεν τον θυμόταν ποτέ να δείχνει φροντίδα γι' αυτούς. Ακόμη και όταν καμιά φορά αρρώσταιναν, μόνο η μάνα του ασχολιόταν μαζί τους και ξενύχταγε πάνω από το κεφάλι τους. Ο πατέρας του ή θα γκρίνιαζε που είχε τόσο αρρωστιάρικα παιδιά ή θα ροχάλιζε.

Και ύστερα ήταν κι αυτό το ξερό μπουμπουνητό. Οι κεραυνοί ακούγονται έπειτα από λάμπεις, μερικές φορές όταν οι λάμπεις είναι πολύ μακριά, ο ήχος δεν ακούγεται καν, αλλά βροντή χωρίς αστραπή δεν είχε ξανακούσει. Ούτε ο ήχος ήταν συνηθισμένος. Οι κεραυνοί ακούγονται σαν βράχια που κατρακυλάνε σε κατηφόρα ή σαν πράγματα που σπάζουν, αυτό που άκουσε ήταν πολύ πιο δυνατό και σύντομο. Κάτι δεν ταίριαζε. Περίεργη μέρα, σκέφτηκε. Πρώτα η βροχή και ύστερα όλα αυτά.

Μπήκε στην καλύβα και τον υποδέχτηκαν τα μάτια της μητέρας του, που γνάλιζαν μέσα στο μισοσκοτάδο. Είχε ξυπνήσει και τον κοίταζε ερωτηματικά. Της έκανε ένα καθησυχαστικό νεύμα ενώ έβγαζε τα σανδάλια του και χώθηκε με απόλαυση μέσα στα ζεστά στρωσίδια σπρώχνοντας τον Μουσάφα, που είχε απλωθεί και στο δικό του μέρος. Μέχρι να γυρίσει ο πατέρας του, κοιμόταν ξανά.